

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2066/2019
12.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против тужених ЂЂ, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., и ЕЕ, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ЂЂ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 19/19 од 18.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог ЂЂ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 19/19 од 18.01.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ЂЂ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 19/19 од 18.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 292/17 од 24.09.2018. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу АА за период од 01.10.2014. године до 31.08.2015. године, солидарно исплате на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 52.756,42 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 19.834,09 динара на име обрачунате законске затезне камате, те на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 19.548,21 динара са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 7.309,56 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени ЕЕ да тужиоцу АА за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износ од 77.314,45 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 17.464,84 динара на име обрачунате законске затезне камате, те на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 28.433,76 динара са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 6.409,62 динара на име обрачунате законске затезне

камате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу ББ за период од 01.10.2014. године до 31.08.2015. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада солидарно исплате износ од 49.393,71 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 18.432,26 динара на име обрачунате законске затезне камате, те на име неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 19.548,21 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 7.309,56 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени ЕЕ да тужиоцу ББ за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износ од 76.644,79 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 17.440,93 динара на име обрачунате законске затезне камате, те на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 28.433,76 динара са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 6.409,62 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом петим изреке, обавезани су тужени да тужиљи ВВ за период од 01.10.2014. године до 31.08.2015. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада солидарно исплате износ од 40.722,93 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 15.998,76 динара на име обрачунате законске затезне камате, те на име неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 19.548,21 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 7.309,56 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени ЕЕ да тужиљи ВВ за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износ од 64.796,42 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 14.594,68 динара на име обрачунате законске затезне камате, те на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 28.433,76 динара са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 6.409,62 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом седмим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу ГГ за период од 01.10.2014. године до 31.08.2015. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада солидарно исплате износ од 48.780,02 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 18.243,19 динара на име обрачунате законске затезне камате, те на име неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 19.548,21 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 7.309,56 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени ЕЕ да тужиоцу ГГ за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износ од 74.143,05 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 16.733,83 динара на име обрачунате законске затезне камате, те на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 28.433,76 динара са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ

од 6.409,62 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом деветим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу ДД за период од 01.10.2014. године до 31.08.2015. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада солидарно исплате износ од 47.088,12 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 17.778,94 динара на име обрачунате законске затезне камате, те на име неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 19.548,21 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 7.309,56 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом десетим изреке, обавезан је тужени ЕЕ да тужиоцу ДД за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износ од 74.977,50 динара, са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 16.951,39 динара на име обрачунате законске затезне камате, те на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 28.433,76 динара са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате, као и износ од 6.409,62 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом једанаестим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 163.812,59 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, док је тужени ЕЕ обавезан да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 221.085,41 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 19/19 од 18.01.2019. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Руми П1 292/17 од 24.09.2018. године тако што је одбијен захтев тужилаца у делу којим су тражили да се тужени солидарно обавежу на накнаду трошкова поступка преко износа од 126.626,00 динара, као и да се тужени ЕЕ обавеже на накнаду трошкова поступка преко износа од 170.897,00 динара, са затезном каматом. Ставом другим изреке, одбијене су жалбе тужених у преосталом делу и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ЂЂ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог

тумачења права, имајући у виду и став изражен у пресудама овог суда Рев2 1112/2016 од 28.12.2016. године и Рев2 2614/2016 од 08.02.2017. године. Наиме, у конкретном случају, правноснажном пресудом је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени ЋЋ да, солидарно са туженим ЕЕ тужиоцима за тражени период исплати на име накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора досуђене износе. Правилно се у нижестепеним пресудама закључује да се из утврђеног радног часа према члану 5. став 6. Анекса Колективног уговора не може закључити који износ представља накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за годишњи одмор и да ли је тужени исплаћивао накнаду ових трошкова запосленима, па и тужиоцима, а након измене Колективног уговора Анексом од 20.06.2014. године није дошло до увећања зараде запослених. Следом реченог, право запослених на исплату наведених накнада је само деклараторно наведено у изменама Колективног уговора, а тужени није доказао да је вршио обрачун и исплату тужиоцима по том основу.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу у овом спору поднело је дана 23.10.2017. године више тужилаца који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије (члан 403. став 3. у вези члана 30. став 2. ЗПП), одређује према вредности главних захтева сваког тужиоца засебно, односно, меродавна је највећа појединачно тражена укупна вредност главних захтева, а то је у конкретном случају, износ од 178.052,84 динара за тужиоца АА из ... (износи обрачунате затезне камате нису узети у обзир при одређивању вредности предмета спора, у складу са чланом 28. став 2. ЗПП), а што произилази из поднеска тужилаца од 10.05.2018. године којим су коначно определили тужбене захтеве. Вредност побијеног дела правноснажне пресуде по ревизији туженог ЋЋ износи од 72.304,63 динара.

Овај износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега ревизија туженог ЋЋ није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић